

Camellia

夜凌祁
เย่หลิงชี
เขียน

ผู้ใด 谋妃当道
กล่าวว่า
คุณหนูโหด
อย่างข้า
เป็นดาว
กาแล็กซี่!

14

จบ

บทที่ 523 จับตัว

จินเทียนเฟิง

เขาพูดความจริงก็จริงอยู่ แต่เมื่อความจริงนี้ออกมาจากปากของฮ่องเต้ผู้หนึ่ง พอฟังแล้วกลับมิได้เป็นเช่นนั้น

“ตอนนี้ข้ายังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าเขาอยู่ที่ใด ดังนั้นอย่าเอ่ยถึงเรื่องหุงข้าวเลย” หลินชิงฮั่นยังคงเล่นละครต่อไป นางรู้เช่นกันว่าฉู่เฟิงจักต้องสงสัยว่าเหตุใดช่วงนี้หลินชิงมั่วถึงไม่เคยปรากฏตัวเป็นแน่

นางถูกกักอยู่ในวังมานานถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำยังเคยถูกฉู่เฟิง ‘แหวน’ ต่อหน้าธารกำนัลอีก หากมิใช่นางเคยติดต่อกับหลินชิงมั่วเป็นการลับ เช่นนั้นจักต้องมีเหตุผลอื่นอย่างแน่นอน มิเช่นนั้นด้วยวรยุทธ์ของหลินชิงมั่ว ไม่มีทางที่เขาจะไม่มาช่วยนาง

“เจ้าว่าเขายากให้เข้าถูกเจ้ากักขังอยู่ที่นี้จนกลับไปไม่ได้ พอเป็นเช่นนี้เขาจะได้มีโอกาสแต่งงานกับแม่นางน้อยผู้นั้นหรือเปล่าล่ะ?”

“เป็นไปได้มาก” ฦอโฝงไม่มีท่าทีว่าจะปลอมโยนหลินชิงฮั่นแม้แต่หน่อย ผงกศิระชะแล้วกล่าวว่า “ถ้าเจ้าถูกทอดทิ้งจริงๆ จะทำอะไร แคว้นชิงหมิงคงไม่เปิดศึกกับแคว้นเซี่ยไห่หรอกนะ?”

ฦอโฝงแสดงท่าทีว่าต้องการชมเรื่องสนุกและยืนมองอย่างผู้ที่หวังจกฉวยผลประโยชน์ หลินชิงฮั่นถึงตาใส่เขาอย่างไม่พอใจ ก่อนจะทอดสายตามองไปยังสถานที่อันห่างไกล พร้อมเอ่ยขึ้นอย่างเนิบช้า “ความสัมพันธ์ของแคว้นเซี่ยไห่และแคว้นชิงหมิงมิใช่ธรรมดาอย่างที่เจ้าคิด เรื่องสงครามเช่นนี้ภายนอกไม่มีวันเกิดขึ้นระหว่างสองแคว้นเป็นอันขาด ไม่ว่าจะอภิเษกสมรสเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีหรือไม่ ผลลัพธ์ยังคงเดิม ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง”

“เจ้ามั่นใจถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

“แน่นอน ดังนั้นฉันจึงเฟิง การถอนทัพและเจรจาสงบศึก สำหรับเจ้าแล้วมีแต่ได้ไม่มีเสียจริงๆ แม้ข้ามีอาจล่งรู้สมองของ เจ้ากำลังว่าคิดสิ่งใดอยู่ แต่ข้ามั่นใจว่าเจ้ามิใช่อ่องเต้เลอะเลือน คงไม่เอาชีวิตของไพร่ฟ้าประชาราษฎร์มาล้อเล่นแน่”

พอหลินชิงฮั่นกล่าวจบก็มองฉันเฟิง ภายในดวงตาฉาย ความไวเนื้อเชื่อใจจริงๆ

“เชื่อใจข้าเพียงนี้เชียว?” ฉันเฟิงเอ่ยถามเสียงเบา

“ผู้เป็นโอรสสวรรค์ ปกครองแผ่นดิน และได้รับความรัก ความเชื่อมั่นจากไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ได้ ย่อมมิใช่บุคคลธรรมดา แม้คนอย่างเจ้าจะน่ารังเกียจไปบ้าง แต่สมองจักต้อง ปราดเปรื่องกว่าคนทั่วไปมากแน่ๆ หลักการเหล่านี้ ข้าเชื่อว่า เจ้าไม่มีทางไม่เข้าใจ”

“ปากบอกว่าทำเพื่อราษฎร แต่เจ้ารู้หรือไม่ ผู้ที่เจ้าฆ่า เมื่อคืนก็เป็นราษฎรเช่นกัน”

“หากเจ้าต้องการพูดเช่นนั้นให้จงได้ เช่นนั้นข้าก็สนใจ อีกอย่างฉันเฟิง ผู้ที่ฆ่าคนมิได้มีข้าแค่คนเดียว แต่ยังมีเจ้า

อีกคน” หลินชิงอันรู้สึกว่าเขากำลังงใจหาเรื่องนาง นางช่วยเขา
ฆ่ามือสังหารแท้ๆ ยังมีหน้ามากล่าววาจาเช่นนี้อีกหรือ

ฉู่อี้เฟิงเงียบไปเช่นกัน ทั้งสองคนยืนเคียงกันอยู่ตรงนั้น
พละทางมองทัศนียภาพของวังหลวงจากเบื้องสูง

“ในแคว้นชิงหมิง ก็มีมือสังหารลอบเข้าวังเช่นกันหรือ”

“เรื่องพรรคนี้น่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ได้มิใช่หรือ” หลินชิงอัน
กระเซ้า “ทำไม ฮ่องเต๋ต้าซิงถูกมือสังหารตามฆ่าจนขวัญหนี
แล้วหรือ”

ฉู่อี้เฟิงยิ้มเยาะตนเอง แววดาฉายความขุ่นเคืองและ
หม่นหมองแวบหนึ่ง รวดเร็วจนหลินชิงอันเกือบนึกว่านาง
ตาฝาด เพราะไม่นานเขาก็กลับมาเป็นคนขี้เล่นดังเดิม

หลังจากหยอกล้อกับเขาอยู่ครู่หนึ่ง หลินชิงอันก็หา
ข้ออ้างจากไป ฉู่อี้เฟิงมองแผ่นหลังของนางด้วยท่าทางครุ่นคิด
ภาพความทรงจำเก่าๆ ผุดขึ้นมาในห้วงคำนึง

ความทรงจำนั้น ทำให้เขารู้สึกขมขื่นและเจ็บปวดใจ
เดิมทีดวงตาที่กระจ่างใส บัดนี้ถูกความโกรธแค้นชิงชังเข้า
แทนที่

หลินชิงฮั่นเดินเล่นอยู่ในวังหลวงทั้งวัน พอตกกลางคืน
จึงนอนหลับสบาย กระทั่งตื่นขึ้นมามองเข้าก็ถูกคนของฉู่เอี๋เฟิง
มาตามตัวไป

ภายในห้อง มีฉู่เอี๋เฟิง รวมทั้งฉินเทียนเฟิง

“เจ้าเรียกหาข้ามีธุระอันใดหรือ” หลินชิงฮั่นถามทั้งที่
รู้อยู่แล้ว

ฉู่เอี๋เฟิงยิ้มเล็กน้อยแล้วตอบว่า “เราคิดดูแล้ว เจ้าพูดถูก
ด้วยกำลังของต้าชิงเพียงแคว้นเดียว คงยากจะรับมือแคว้น
เซีย่ไหลและแคว้นชิงหมิงได้ ดังนั้นเราจึงตัดสินใจที่จะถอนทัพ”

“จริงหรือ”

“กษัตริย์ตรัสคำไหนคำนั้น”

แม้ว่าเห็นजूอี้เฟิงกล่าววาจาอย่างหนักแน่นถึงเพียงนั้น ทว่าหลินชิงฮั่นยังคงสงสัย จูอี้เฟิงผู้นี้พูดจาง่ายดายปานนี้จริง หรือ หากแม้แต่นางยังโน้มน้าวให้เขาถอนทัพได้ ไฉนเสด็จพ่อ และแคว้นชิงหมิงถึงใช้เวลาช้านานนัก ก็ยังมีอาจทำให้เขายอมอ่อนข้อได้ ถึงกระนั้นหากเขาพูดปด เช่นนั้นวัตถุประสงคฺ์ที่เขา ต้องหลอกลวงตนคือสิ่งใด

หลินชิงฮั่นไม่เคยเชื่อใจผู้ใดโดยง่าย ดังนั้นเมื่อเผชิญหน้ากับเรื่องนี้จึงค่อนข้างละเอียดรอบคอบ

“เช่นนั้นก็ดี ในเมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเราควรจัดทำข้อตกลง ขึ้นมา เพียงแต่เรื่องนี้มิได้เกี่ยวข้องกับเพียงแคว้นชิงหมิงของเรา เท่านั้น แต่ยังเกี่ยวโยงถึงผลประโยชน์ของแคว้นเซียไห่ลอีก ด้วย ดังนั้นข้าต้องไปหารัชทายาทของแคว้นเซียไห่ลเพื่อเจรจา ข้อตกลงกับเจ้าพร้อมกับเขา เจ้าคิดว่าอย่างไร”

หลินชิงฮั่นคิดอ่านรอบคอบนัก จูอี้เฟิงเองย่อมปราศจาก ข้อโต้แย้ง เพียงแต่... “เจ้ามั่นใจว่าจะหาเขาพบจริงหรือ เขามีได้ ปรากฏตัวหลายวันแล้วนะ”

“ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็เป็นคู่หมั้นของข้า หากข้าต้องการหาเขาจริง ย่อมหาเจอแน่” หลินชิงฮั่นตอบอย่างมั่นใจเป็นล้นพ้น

เมื่อสนทนากับฉู่เอี๋เฟิงเสร็จ หลินชิงฮั่นก็เดินออกจากห้องไปพร้อมกับฉินเทียนเฟิง

“ดูท่าฮ้องเต้ของพวกเจ้าจะเชื่อใจเจ้ามาก ถึงกับกล้าให้เจ้ารับฟังการสนทนาระหว่างข้ากับเขาโดยปราศจากการปิดบังอันใด”

“ข้าเติบโตมาพร้อมกับฝ่าบาท ฝ่าบาททรงไว้วางพระทัยข้าเช่นนี้ ถือเป็นเกียรติของข้า”

“อ้อ ที่แท้ก็ ‘เพื่อเล่นตั้งแต่ครั้งยังเยาว์’ นี่เอง มิน่าละเขาถึงโปรดปรานเจ้ามากถึงเพียงนั้น” หลินชิงฮั่นสัพยอกจากนั้นจึงมองรอบตัวก่อนแสรังทำท่าทาง “ถึงแม้ยามอยู่ต่อหน้าเขา ข้าพูดจามั่นใจถึงเพียงนั้น แต่ควรจะตามหาคนผู้นี้เช่นไร เพลานี้ข้ายังไม่มีเบาะแสแม้แต่บ่อยจริง ๆ”

“รัชทายาทแห่งแคว้นเซี่ยไหล เพลานี้ก็อยู่ในวังหรือ”

“ข้าไม่รู้” หลินชิงอันส่ายศีรษะ ตอบว่า “เขามีวรยุทธ์สูงกว่าข้า ข้าจึงสัมผัสถึงเขามีได้เลย”

จินเทียนเฟิงได้ยินดังนั้นก็รู้สึกว่ามีฝีมือของผู้ฝึกวรยุทธ์ออกจะน่าอัศจรรย์อยู่บ้าง สิ่งที่คนทั่วไปสัมผัสไม่ได้ แต่กลับมีใช้ปัญหาสำหรับพวกเขา

หลินชิงอันเดินไปพลาง สนทนากับจินเทียนเฟิงไปพลาง นางคิดว่าตนใกล้จะไปแล้ว ภายหน้าคงไม่มีโอกาสกระเช้า-เข้าหาเขาอีก ดังนั้นจึงยังไม่เกรงอกเกรงใจ ไม่นานนักนางก็แกลังจินเทียนเฟิงเสียจนใบหน้าใบหูแดงจัด ไม่กล้าพูดอันใดต่อไปอีก

“ดูสิ หูแดงขนาดนี้ แสดงว่าสิ่งที่ข้าพูดไปล้วนเป็นเรื่องจริงสินะ?” หลินชิงอันถามด้วยรอยยิ้ม จากนั้นสายตาก็มูบไหวเล็กน้อย รู้สึกว่าหลินชิงมัวกำลังเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้

เขาไม่ได้เผยตัว เพียงลอบติดตามทั้งสองคนเท่านั้น หลินชิงอันคิดว่าเขาคงมาหานางเพราะมีธุระ จึงตัดสินใจปล่อยจินเทียนเฟิงกลับบ้านไปอย่างรวดเร็ว

แต่หลินชิงอันคิดผิด คนที่หลินชิงมั่วต้องการพบนั้นมีใช้นาง แต่เป็นฉินเทียนเฟิงต่างหาก

หลินชิงมั่วตามฉินเทียนเฟิงออกจากวัง จากนั้นก็ปรากฏตัวเมื่อถึงบริเวณที่ค่อนข้างเปลี่ยวและห่างไกลแห่งหนึ่ง

“เจ้าเป็นใคร?” ฉินเทียนเฟิงมองบุรุษหนุ่มผู้หล่อเหลาส่งามตรงหน้าพร้อมเอ่ยถามด้วยความสงสัย ขณะเดียวกันก็ถอยหลังไป

“หลินชิงมั่ว คู่หมั้นของเซวียนหยวนชิงอัน” หลินชิงมั่วแนะนำตัวแล้วเคลื่อนกายไปอยู่ด้านหลังของฉินเทียนเฟิง “ท่านรองเสนาบดี ข้ามาหาเจ้าเพราะมีธุระบางอย่าง ต้องขอรบกวนให้ไปกับข้าสักครา”

พอล่าวจบหลินชิงมั่วก็ทำให้ฉินเทียนเฟิงหมดสติแล้วพาตัวจากไป

หลินชิงอันสัมผัสได้ว่าหลินชิงมั่วสะกดรอยตามฉินเทียนเฟิงไปแล้ว และเข้าใจว่าเขากำลังสร้างหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่าหากเกิดอะไรขึ้นกับฉินเทียนเฟิง นั่นก็เกิดขึ้นภายนอกวังหลวง มิได้เกี่ยวข้องกับนางโดยตรง เนื่องจากขณะที่

จินเทียนเฟิงถูกจับตัวไปนั้น หลินชิงฮั่นกำลังเล่นพนันจิ้งหรีดอยู่กับเหล่าข้ารับใช้

ยามราตรี ภายใต้วงยังคงสงบเงียบ หลินชิงฮั่นไม่รู้ว่า หลินชิงมั่วไปหาจินเทียนเฟิงด้วยเหตุใด แต่ดูเหมือนว่าฉู่อี้เฟิงยังไม่รู้เรื่องนี้

นางอาศัยช่วงที่ไม่มีผู้ใดเฝ้าจับตาดู ลอบไปยังตำหนักเย็น แต่กลับพบว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่นแล้ว รวมถึงเซวียนหยวนชิง-เจิงก็หายไปด้วย

หลินชิงมั่วกำลังวางแผนอะไรอยู่กันแน่ หลินชิงฮั่นเดินขมวดคิ่วกลับเข้าห้อง พยายามคิดถึงแผนการของเขา

แต่ยังดีที่หลินชิงมั่วมิได้ปล่อยให้นางต้องครุ่นคิดอย่างหนักตลอดทั้งคืน เนื่องจากเขาเป็นฝ่ายมาพบนางด้วยตนเอง ในช่วงครึ่งคืนหลัง

“พี่ ท่านทำอะไรกับคนงาม? คงมิได้ฆ่าทิ้งหรอกนะ? หน้าตาหล่อเหลาขนาดนั้น ฆ่าทิ้งไปก็น่าเสียดายแย่” หลินชิงฮั่นนั่งอยู่บนเตียง และพูดเช่นนี้เป็นประโยคแรก

“เจ้าสนใจเขารึ?”

“ล้อเล่นอะไรกัน ข้าแค่กลัวว่าเมื่อวันหน้าหากข้าเกิด
คลุ้มคลั่งขึ้นมาจนมิอาจควบคุมตนเองได้ แล้วทำร้ายเขาจน
ตายขึ้นมาจะทำเช่นไร? เขาไม่มีวรยุทธ์เลย อันตรายเหลือเกิน”
หลินชิงฮั่นส่ายศีรษะพร้อมกล่าวปฏิเสธ “ว่าแต่ท่านไปหาเขา
ด้วยเหตุใดกันแน่?”

“ข้าจับตัวเขาไว้ มิหนำซ้ำยังไม่คิดจะปล่อยอีกด้วย”

“ท่านหมายความว่าอย่างไร” หลินชิงฮั่นเบิกตากว้าง นั่ง
ตัวตรงทันที “พี่ ข้าบอกท่านแล้วไม่ใช่หรือว่าเจ้าหน้าขาวนั้น
สำคัญกับเจ้าฮ่องเต๋สูงชันมากเพียงใด! ฉูอี้เฟิงเพิ่งยอมรับปาก
ถอนทัพไปหมดๆ หากทำให้เขาโกรธขึ้นมา พวกเราก็เท่ากับ
เสียแรงเปล่า”

หลินชิงมั่วหัวเราะเย็นชา ก่อนกล่าวว่า “ฉูอี้เฟิงไม่เคย
คิดจะยกทัพมาตั้งแต่นั้น ที่ผ่านมามีทั้งหมดเป็นสถานการณ์ที่
เขาสร้างขึ้นมามีผลกับเท่านั้น เป้าหมายคือการทำให้พวกเรา
ความสนใจไปที่เขา”

“เหตุผลเล่า?” สมอของหลินชิงฮั่นชักเริ่มสับสน รู้สึกว่าแทบจะตามความคิดของหลินชิงมัวไม่ทันเสียแล้ว “พี่ ข้าไม่เข้าใจ เขาทำเช่นนี้เพื่อเหตุใด?”

นู่เอี๋เฟิงไม่คิดจะก่อสงคราม แถมยังคิดที่ดึงความสนใจของพวกเขาไปที่ตน เช่นนี้จะไม่เท่ากับหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวอย่างนั้นหรือ หรือว่าเขาเปื่อการมีชีวิต อยากจะฆ่าตัวตาย

“เรื่องนี้เจ้ารู้มากไปก็ไม่มีประโยชน์ ข้ามาเพียงเพื่อถามว่าคตินี้อยากออกจากวังหรือไม่”

“พี่...” หลินชิงฮั่นมองเขาด้วยสายตาดัดพ้อเล็กน้อย “ท่านก็รู้ว่าข้าเป็นคนเช่นไร หากไม่รู้เรื่องให้กระจ่างชัด ข้าไม่มีทางสบายใจแน่ ท่านจงบอกความจริงข้ามาเถอะนะ?”

“บางเรื่องจนถึงตอนนี้ข้ายังมีอาจมั่นใจได้เต็มที่เช่นกัน ดังนั้นจึงจับตัวฉินเทียนเฟิงกลับไปเพื่อยืนยัน”

“เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเขาด้วยหรือ” หลินชิงฮั่นรู้สึกว่าเรื่องราวค่อนข้างซับซ้อนแล้ว

หลินชิงมั่วผงกศีรษะ ก่อนกล่าวสิ่งที่หลินชิงฮั่นคาดไม่ถึง
เป็นอย่างยิ่ง “น้องสาวของฉินเทียนเฟิงเคยเป็นฮองเฮาแห่ง
แคว้นต้าชิง”

หลินชิงฮั่นนิ่งอึ้งตะลึงงัน นางนึกถึงสิ่งที่ฉินเทียนเฟิง
กล่าว ณ ซากปรักหักพัง เขาบอกว่าน้องสาวของตนถูกคนฆ่า
ตาย ดูท่าแล้วคงมิได้โกหกนางจริงๆ ...

“ข้ายังอยู่ที่นี้ต่อไปดีกว่า หากมีอะไรเกิดขึ้นค่อยหนีไปก็
ยังไม่สาย มิหนำซ้ำข้าจะได้ช่วยจับตาความเคลื่อนไหวของ
ผู้อยู่เบื้องให้ท่านได้อีกด้วย แต่พี่ หลังจากสืบจนกระจ่างแจ้งแล้ว
ท่านคิดจะทำเช่นไร? สงครามมีอาจเกิดขึ้นได้ ใช่หรือไม่”

“ใช่” มีเพียงเรื่องนี้ที่หลินชิงมั่วยืนยันอย่างหนักแน่นได้
แคว้นเซี่ยไหลไม่เคยเห็นความปลอดภัยของราษฎรเป็นเรื่อง
ล้อเล่น

บทที่ 524 เพียงพุงเป่า มาที่แคว้นเซี่ยไหล

หลินชิงมั่วบอกเรื่องสำคัญสองสามเรื่องแก่หลินชิงฮั่น
กำชับให้นางต้องระมัดระวังตัวให้ดี จากนั้นก็จากไป หลินชิงฮั่น
นอนคิดฟุ้งซ่านอยู่บนเตียงเนิ่นนาน ส่วนท้องฟ้าก็ค่อยๆ สว่าง
ขึ้นตามไปด้วย...

เช้านี้ฉินเทียนเฟิงมิได้เข้าร่วมการออกวาระราชการ
ยามเช้า ตลอดหลายปีที่ผ่านมา นับตั้งแต่เขาเข้ารับราชการก็
ไม่เคยขาดการเข้าร่วมสักครั้งเดียว ดังนั้นฉู่เฟิงจึงรู้สึกถึง
ความผิดปกติได้อย่างรวดเร็ว

หลังเลิกประชุม ฉู่เฟิงรีบส่งคนไปจวนตระกูลฉินทันที
ทว่าคำตอบที่ได้รับนั้นกลับเป็นว่าเมื่อคืนฉินเทียนเฟิงมิได้กลับ
บ้าน!

เมื่อเรื่องราวกลับกลายเป็นเช่นนี้ เกรงแรกที่ถูกคิดขึ้น
ในห้วงความคิดของฉู่เฟิงคือหลินชิงฮั่น เมื่อวานฉินเทียนเฟิง
ออกไปพร้อมกับนาง เรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับนางหรือไม่

ฉู่อี้เฟิงไม่แน่ใจว่าเพลานี้หลินชิงฮั่นยังอยู่ในวังหรือไม่ จึงสั่งให้คนออกค้นหารอบหนึ่ง ไม่นึกว่าจะพบตัวจริง ๆ

หลินชิงฮั่นมาถึงเบื้องหน้าฉู่อี้เฟิงด้วยสีหน้าแปลก ประหลาด “เจ้าจะทำอะไรตั้งแต่เช้าตรู่? ข้ายังนอนไม่อิ่มเลย”

หากมิใช่คนของฉู่อี้เฟิงคุกเข่าอ้อนวอนขอให้นางมา ถ้านางไม่ยอมลุกจากเตียง คนพวกนั้นจะคุกเข่าโขกศีรษะไม่ยอมหยุด นางไม่มีทางยอมมาเป็นแน่แท้

“ฉินเทียนเฟิงคงมิได้ถูกคนของเจ้าจับตัวไปหรอกนะ?”

หลินชิงฮั่นหนึ่งอิงไปครู่หนึ่งก่อนจะถามว่า “เจ้าว่าอะไรนะ? เกิดเรื่องกับคนงามหรือ?”

ฉู่อี้เฟิงเพียงจ้องนางอย่างสงบนิ่งโดยมิได้เอื้อนเอ่ยอันใด หลินชิงฮั่นถูกเขามองจนรำคาญ ไข่มือกฟาดโต๊ะทันที “ฉู่อี้เฟิง เจ้าหมายความว่าอย่างไร สงสัยข้าอย่างนั้นหรือ?”

ขณะที่กำลังเอ่ยเช่นนี้ นางก็อดหัวน้ไหลเล็กน้อยมิได้ เนื่องจากข้อสงสัยของเขาถูกต้อง เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับนางจริง ๆ

“ถ้าไม่อย่างนั้นเล่า” ฉู่อี้เฟิงย้อนถามเนิบ ๆ

“ข้าจะจับตัวเขาด้วยเหตุใด? กว่าจะเจรจากับเจ้าได้สำเร็จนั้นไม่ย่ายาย แล้วข้าจะยกหินมาทุบเท้าตนเองในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นนี้ไปเพื่ออะไร? หากเจ้ามีเวลามาสงสัยข้า มีสัปดาห์เวลาไปสืบดูศัตรูของเจ้าดีกว่า บางทีพวกมันอาจเป็นคนจับตัวคนรักของเจ้าก็ได้ ฉูอี้เฟิง ศัตรูของเจ้าคงมีไม่น้อยกระมัง?”

หลินชิงอันแสดงความโกรธเกรี้ยวที่ถูกฉูอี้เฟิงสงสัย แต่หลังจากนั้นก็ยังคงเป็นห่วงเรื่องการหายตัวไปของจินเทียนเฟิงอยู่บ้างมิได้

“เขาหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เมื่อคืน หลังออกจากวังก็ได้กลับบ้านอีกเลย”

“เขากลับไปแล้วไม่มีข้ารับใช้คอยติดตามเขาหรือ คนหามเกี้ยวเล่า? ถูกฆ่าหรือ”

“เขาเคยชินกับการเดินทางกลับจวน ไม่เคยนั่งเกี้ยว” ฉูอี้เฟิงตอบอย่างใจลอย

“เจ้าช่างใจแข็งจริง ๆ” หลินชิงอันพึมพำอย่างไม่สบอารมณ์ “แต่เรื่องก็ผ่านมานานแล้ว ต่อให้ลักพาตัวจริง ก็ควรจะมีข่าวคราวบ้างสิ”

ท่าทีของหลินชิงอันแนบเนียนไร้ช่องโหว่ ทำให้ฉู่เฟิงมองไม่เห็นพิรุณแม้แต่น้อย แม้เขาสงสัยว่าการหายตัวไปของจินเทียนเฟิงอาจเกี่ยวข้องกับพรรคพวกของหลินชิงอัน แต่เนื่องจากปราศจากหลักฐาน จึงมีอาจทำอะไรนางได้ อีกทั้งสิ่งที่นางพูดก็ไม่ผิด นางไม่มีเหตุผลที่จะลงมือกับจินเทียนเฟิงในเวลานี้ เนื่องจากไม่ส่งผลดีอันใดทั้งสิ้น หรือว่าคนที่อยู่ในเขตแดนแคว้นเซียไหลูกค้นพบแล้ว ทว่าทางนั้นปราศจากความเคลื่อนไหว ไม่น่าจะถูกเปิดโปงถึงจะถูก หากมิใช่ฝีมือหลินชิงอัน เช่นนั้นใครกันที่จับตัวจินเทียนเฟิงไป

สีหน้าของฉู่เฟิงมีดมนตลอดเวลา หลินชิงอันนึกถึงสิ่งที่หลินชิงมั่วเคยบอกนาง น้องสาวของจินเทียนเฟิงเคยเป็นฮองเฮา นางจึงถอนหายใจเบาๆ

“เจ้าเป็นฮองเต้ มีอาจออกจากวัง ข้าจะไปสืบเรื่องนี้ให้เจ้าเองก็แล้วกัน จะได้ถือโอกาสตามหาเบาะแสของหลินชิงมั่วด้วย”

“พวกเจ้าเป็นพวกเดียวกัน ไม่มีทางไม่ติดต่อกันแน่”
ฉู่อี้เฟิงกล่าวด้วยความมั่นใจเปี่ยมล้น

“จะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่เจ้า ข้าร้านค้าที่จะเถียงเช่นกัน
หลินชิงมั่วผู้นี้ข้ามีโอกาสทดสอบความคิดของเขาได้มาตลอด เขา
ไม่เป็นฝ่ายมาหาข้า ข้าก็ยากที่จะตามหาตัวเขา ถ้าข้ารู้จักเขา
ดีพอ ข้าคงไม่ต้องมานั่งงลุ่มใจว่าเหตุใดเขาถึงไม่ชอบข้า ไม่คิด
แต่งกับข้าแล้วละ” พอกล่าวจบ หลินชิงฮั่นก็หมุนกายเดินจากไป
ทว่าเฟิงจะก้าวไปได้เพียงก้าวเดียวก็หยุดลง

จากนั้นจึงหันกลับมาล่ำวกับฉู่อี้เฟิงอีกครั้ง “หากเจ้า
ไม่วางใจ จะส่งคนไปกับข้าด้วยก็ได้ อย่างไรก็ตามเสียข้าก็ต้องการ
คนช่วยอยู่แล้ว”

“ตกลง” ฉู่อี้เฟิงผงกศีรษะทันที จากนั้นจึงมอบคนสนิท
สองคนให้นาง

“ฉู่อี้เฟิง” ก่อนออกจากห้อง หลินชิงฮั่นหยุดยืนอยู่ที่
ประตู มองฉู่อี้เฟิงที่อยู่หลังโถ๊ะแล้วพูดว่า “เจ้าคงไม่ลืมข้อตกลง
ระหว่างเราเพียงเพราะฉินเทียนเฟิงหายตัวไปใช่หรือไม่”

“เรามีผู้ใช้ที่ไม่คำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม”

“เจ้าพูดเช่นนั้นข้าก็วางใจแล้ว คน ข้าจะพยายามช่วยเจ้าตามหาอย่างสุดความสามารถ ถือเสียว่าเป็นการตอบแทนที่เจ้าตกลงถอนทัพ”

พอกล่าวจบ หลินชิงฮั่นก็เตรียมตัวที่จะออกไปตามหาฉินเทียนเฟิง นางกลับไปแล้วก็รออยู่ครู่หนึ่ง เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งสองคนของฉู่เอี๋เฟิงมาถึง หลินชิงฮั่นจึงออกจากวังพร้อมกับพวกเขา

ผู้ที่ฉู่เอี๋เฟิงส่งมาเฝ้าจับตาดูและควบคุมนางได้ยอมไม่ใช่บุคลลธรรมดาเป็นแน่แท้ หลินชิงฮั่นมีอาจดูแคลนใครคนใดคนหนึ่งได้ ดังนั้นจึงระมัดระวังในการสนทนากับชายหญิงทั้งสองคนนี้

“พวกเจ้าเคยไปจวนตระกูลฉินแล้วหรือไม่ ป่าวของที่นั่นพูดว่าอย่างไร”

โจวหงกวางกับจีเส่อสบตากัน ก่อนจะส่ายศีรษะพร้อมกัน

“พวกเราเพิ่งได้รับพระราชโองการจากฝ่าบาทให้เข้าวังเมื่อครู่นี้เอง”

“เช่นนั้นก็ดี ไปดูที่จวนตระกูลชินกันก่อน” หลินชิงฮั่น กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ขณะเดินไปนางก็ซักถามเกี่ยวกับ เรื่องของชินเทียนเฟิงและฉู่อี้เฟิงไปด้วย “ศัตรูของฮ่องเต้ ในตอนนี้มีมากหรือไม่”

“เหตุใดองค์หญิงถามเช่นนั้น?” ทั้งสองรู้ดีว่าหลินชิงฮั่นคือ ‘องค์หญิงแห่งแคว้นชิงหมิง’

“สองวันก่อน ข้าร่วมมือกับฮ่องเต้ฆ่ามือสังหารไป กลุ่มหนึ่งในวังหลวง ข้าจึงกังวลว่าผู้ที่ลักพาตัวไต้เท้าจินอาจ เป็นคนพวกนั้น พวกมันรู้ว่าไต้เท้าจินมีความสัมพันธ์กับฮ่องเต้ มิใช่ธรรมดา ดังนั้นจึงลงมือเช่นนี้” ขณะที่กล่าวเช่นนั้น แม้แต่ หลินชิงฮั่นเองยังรู้สึกแปลกพิกล ประหนึ่งว่าจินเทียนเฟิงกับ ฉู่อี้เฟิงมีความสัมพันธ์กันจริงๆ ใช้อย่างไรอย่างนั้น

สองคนนั้นมีสีหน้างุนงง ทำให้หลินชิงฮั่นอดสงสัย เล็กน้อยมิได้ว่าพวกเขาเป็นคนสนิทของฉู่อี้เฟิงจริงหรือไม่

“ตอนนี้ผู้ที่อยากปลงพระชนม์ฝ่าบาทล้วนเป็นค่ายพรรค มือสังหารอันต่ำต้อยในยุทธภพพวกนั้นทั้งสิ้น”

“ฮ้องเต้ของพวกเจ้ามีบุญคุณความแค้นกับคนในยุทธภพ
ได้อย่างไร หรือว่ามีอสังหารพวกนั้นถูกว่าจ้างโดยขุนนางและ
ผู้สูงศักดิ์คนอื่น?” หลินชิงฮั่นถามอย่างตรงไปตรงมา ขณะที่
สองคนนั้นตอบกลับอย่างระมัดระวัง อย่างไรก็ตามเสียก็มิอาจเปิดเผย
เรื่องภายในแคว้นของตนให้คนของแคว้นศัตรูรู้โดยง่าย เพื่อ
ป้องกันมิให้หลินชิงฮั่นสมรู้ร่วมคิดกับผู้อื่นในการช่วงชิง
ราชบัลลังก์

เมื่อไปถึงจวนตระกูลฉิน หลินชิงฮั่นมีอาจสอบถามจน
ได้เบาะแสะอะไรเพิ่มเติมจริงๆ ดังที่ฉู้อี้เฟิงกล่าวไว้ สิ่งทีพวกเขา
บารับใช้บอกได้นั้นมีเพียงนับตั้งแต่ได้ทำฉินออกจากจวนไป
ตั้งแต่เมื่อวานก็มิได้กลับมาอีกเลย นอกเหนือจากนั้น พวกเขา
ล้วนไม่รู้อะไรทั้งสิ้น

ด้วยความสนใจ หลินชิงฮั่นจึงได้เริ่มออกตามหาเบาะแสะ
ของฉินเทียนเฟิงไปทั่วเมืองหลวงอันกว้างใหญ่ไพศาลร่วมกับ
คนทั้งสอง และได้สร้างทำที่เป็นคั่นหาว่าหลินชิงมั่วอยู่ที่ใดไป
ด้วย

ขณะที่หลินชิงมั่วกำลังอยู่ในคฤหาสน์ที่ไม่สะอาดตาแห่งหนึ่งในเมืองหลวง และผู้ที่อยู่ด้วยนั้นยังมีเซวียนหยวนชิงเจิง ฉินเทียนเฟิง และมั่วเสี่ยวอิง

เดิมทีหลินชิงมั่วคิดว่าพอมาถึงที่นี่แล้วจะได้พบมั่วอวี่หนั ทว่าผู้ที่ออกมาต้อนรับพวกเขานั้นกลับเป็นมั่วเสี่ยวอิง

เซวียนหยวนชิงเจิงตะลึงงันทันทีที่เห็นมั่วเสี่ยวอิง ก่อนจะเอ่ยคำว่า “เสด็จแม่” ด้วยสีหน้าแข็งทื่อ

มั่วเสี่ยวอิงถามนางอย่างเย็นชา “ไม่ยากพบข้าหรือ”

“เปล่าเพคะ” เซวียนหยวนชิงเจิงก้มหน้าตอบ ทว่ามั่วเสี่ยวอิงกลับไม่ซายตามองนางแม้แต่น้อย หันไปพูดกับหลินชิงมั่วทันที “ชิงมั่ว คนผู้นี้คือใคร?” มั่วเสี่ยวอิงมองชายที่ยังคงไม่ได้สติพร้อมเอ่ยถาม

“คนโปรดของฮ่องเต้” หลินชิงมั่วพาฉินเทียนเฟิงเข้าไปในห้องแล้วจัดที่ให้เขาเรียบร้อย จากนั้นจึงถามมั่วเสี่ยวอิงถึงที่อยู่ของมั่วอวี่หนั เมื่อได้ยินว่าลู่จื่อเหยาปรับตัวนางไปแล้ว ซึ่งเป็นไปตามที่เขาคิดไว้ หลินชิงมั่วจึงวางใจ

หลินชิงมั่วยังมีเรื่องบางอย่างที่ต้องการสอบถาม
จินเทียนเฟิง ดังนั้นจึงยังไม่คิดจะทำอย่างอื่นชั่วคราว มั่วเสียว-
อิงลากตัวเซวียนหยวนชิงเฉิงไปอบรม ภายในห้องจึงเหลือเพียง
หลินชิงมั่วกับจินเทียนเฟิงสองคนเท่านั้น

จินเทียนเฟิงไม่รู้ว่าตนหมดสติไปนานเท่าไร เขาลืมตา
ขึ้นช้าๆ และได้ยินเสียงที่ไม่คุ้นเคยกล่าวว่า “ฟื้นแล้วหรือ”

เขาหันมองไปตามเสียง เป็นชายหนุ่มรูปงามคนหนึ่ง
เปลื้องความทรงจำสุดท้ายก่อนหมดสติผุดขึ้นมา จินเทียนเฟิง
ลุกขึ้นนั่ง ก่อนจะขมวดคิ้วถามว่า “จับตัวข้ามาด้วยเหตุใด?”

ในเมื่อคนผู้นี้เรียกตนเองว่าเป็นคู่หมั้นของหลินชิงฮั่น
เช่นนั้นคงเป็นรัชทายาทแห่งแคว้นเซี่ยไห่ละครมัง

“พาเจ้ามาเพราะต้องการถามเรื่องหนึ่งให้แน่ใจเท่านั้น”
หลินชิงมั่วนั่งอยู่ตรงนั้น พลังสังเกตความเปลี่ยนแปลงทาง
สีหน้าของจินเทียนเฟิง “ความเคลื่อนไหวใหญ่ของแคว้นต้าชิง
ครั้งนี้ จุดประสงค์ที่แท้จริงมิใช่เพื่อทำสงครามกับแคว้นเซี่ยไห่
และแคว้นชิงหมิง แต่เพียงพุ่งเป้าที่จะทำบางสิ่งกับแคว้น
เซี่ยไห่ของเรา ถูกต้องใช่หรือไม่”

จินเทียนเฟิงแหวตากระจ่างรูป ถึงกระนั้นยังคงตอบด้วย
ท่าที่สงบนิ่ง “ข้าไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดถึงเรื่องอะไรอยู่”

“ไม่รู้จริงหรือแสร้งทำเป็นไม่รู้กันแน่? ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ากับฉู่เฟิงมิใช่ธรรมดา ฉู่เฟิงจะไม่บอกเรื่องพวกนี้กับเจ้าเขียวหรือ”

“ข้ากับฝ่าบาทเป็นเพียงขุนนางกับเจ้าเหนือหัวเท่านั้น เห็นที่ท่านคงเข้าใจผิดแล้ว” ฉินเทียนเฟิงนึกว่าหลินชิงมั่วคิด เช่นเดียวกับหลินชิงฮั่น นึกว่าฉู่เฟิงเป็นตัวหนังสือ

“เป็นเพียงขุนนางกับเจ้าเหนือหัวเท่านั้นหรือ” หลินชิงมัวหัวเราะ ไล่ต้อนจินเทียนเฟิงให้จม่อมอย่างไม่รีบร้อน “เช่นนั้นข้าขอถามเจ้า ฮองเฮาเพียงหนึ่งเดียวที่ฉู่อี้เฟิงแต่งตั้งคือน้องสาวของเจ้า จินเสี่ยวหราน ใช่หรือไม่”

ทันทีที่ได้ยินชื่อนี้อีกครั้ง หัวใจของจินเทียนเฟิงราวกับถูกบีบเค้น บุรุษผู้มีท่าทีสุภาพอ่อนโยน แววดากลับกลายเป็นคมปลापในบัดดล เต็มเปี่ยมด้วยจิตสังหาร หลินชิงมั่วเห็นปฏิบัติการเช่นนี้ของเขายอมฟังพอใจ

ช่วงหลายวันที่อยู่ในวังหลวง หลินชิงมั่วหาได้อยู่ว่างโดยไม่ทำสิ่งใด หรือเพียงเล่นสนุกกับเซวียนหยวนชิงเจิงเท่านั้นไม่สิ่งที่สมควรสืบทอดได้เกือบหมด แม้แต่เรื่องที่ไม่ควรสืบทอด เพลานี้เขาก็พอจะล่วงรู้บ้าง ตอนนี้เหลือเพียงแต่ทำความเข้าใจเพียงไม่กี่จุดเท่านั้น ทั้งแผนร้ายก็จะมีคำตอบอย่างแจ่มแจ้งในไม่ช้า

“อย่าบอกว่าแคว้นของพวกเจ้ามิได้คิดทำอะไรแคว้นเซียไหหล หากมิได้คิดจริง เหตุใดฉันจึงต้องส่งคนแทรกซึมเข้ามาในแคว้นเซียไหหล แต่กลับมิได้ไปแคว้นชิงหมิงเล่า?”

หลินชิงมั่วถามอย่างตรงไปตรงมา จึงใจบอกรินเทียนเฟิงว่าเขามีผู้คนใจ แผนการเล็กๆ น้อยๆ ของพวกเขา เขาล่วงรู้จนหมดสิ้น

“ข้าไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดถึงเรื่องอะไร ข้าเป็นเพียงขุนนางฝ่ายมุน เรื่องการยกทัพจับศึกหาได้เกี่ยวข้องกับข้าไม่”

“ดูท่าเจ้าคงไม่ยอมพูดความจริงแล้ว” หลินชิงมั่วถอนหายใจแล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้ “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ อีกทั้งข้ามีอาจทำอันใดกับเจ้าได้ จึงพักผ่อนให้ดี จากนั้นพวกเราค่อยมาคุยกันใหม่”

บทที่ 525 ไร่ การอบรมสั่งสอน

ฉินเทียนเฟิงไม่รู้ว่าหลินชิงมั่วสืบรู้เรื่องอะไรไปบ้างแล้ว แต่เขารู้ว่าต่อไปให้ต้องตายก็จะมีวันพูดความลับบางอย่างออกไปเด็ดขาด

เมื่อเห็นหลินชิงมั่วเดินออกจากห้องไป ฉินเทียนเฟิงก็นั่งอยู่บนเตียงเป็นเวลานาน จนกระทั่งรวบรวมเรี่ยวแรงและความกล้าหาญได้มากเพียงพอแล้ว เขาจึงลงจากเตียงแล้วเดินไปที่หน้าประตู แอบมองลอดผ่านช่องว่างออกไปข้างนอก

ไม่มีผู้ใดเฝ้าอยู่นอกประตู กระทั่งว่าไม่มีใครอยู่ภายในลานเรือน หลินชิงมั่วจะสะเพร่าเช่นนี้จริงหรือ

ฉินเทียนเฟิงค่อยๆ เดินออกจากห้อง เหลียวซ้ายแลขวา แล้วก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของผู้ใด

ฉินเทียนเฟิงวิ่งออกไปด้านนอกด้วยความหวัง ทว่าขณะที่เฟิงจะก้าวพ้นออกจากลานเรือน หินก้อนหนึ่งซึ่งไม่รู้ว่

พุ่งมาจากทิศทางใดกระแทกน่องของเขา ทำให้ร่างชวนเซไป
ข้างหน้าหลายก้าว สุดท้ายก็เสียหลักล้มลงไปกับพื้น

“ได้ทำฉิน อย่าบังคับให้ข้าต้องหักขาทั้งสองข้างของเจ้า
เลย”

หลินชิงมั่วเดินมาอย่างแฉะซ้า ปรากฏอยู่ในสายตาของ
ฉินเทียนเฟิง จากนั้นจึงดึงเขาขึ้นจากพื้น “ขอเพียงเจ้าให้ความ
ร่วมมือแต่โดยดี ข้ารับรองว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

ฉินเทียนเฟิงถูกหลินชิงมั่วโยนกลับเข้าไปในห้องอีกครา
เขาขมวดคิ้วแน่นพลางมองดูหลินชิงมั่วเดินจากไป ด้านนอก
ยังคงไม่มีผู้ใดเฝ้า แต่เขารู้ดีว่ามีอาจหนีพ้น บางทีแม้แต่
ทุกคำพูด ทุกย่างก้าวที่เขากระทำอยู่ภายในห้อง รัชทายาท
แห่งแคว้นเซี่ยไหลผู้นี้ล้วนได้ยินทั้งสิ้น

จะอย่างไรดี ฉินเทียนเฟิงลอบถามตนเอง

เซวียนหยวนชิงอันมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วยหรือไม่
เขาไม่อยากให้คำตอบเป็นเช่นนั้น เนื่องจากอย่างน้อยภาพ
ความทรงจำที่นางเคยมอบให้แก่เขานั้นยังคงใช้ได้อยู่

เบื้องหน้าเรือนที่ฉินเทียนเฟิงพำนักเป็นที่พักของ มั่วเสี่ยวอิงและเซวียนหยวนชิงเจิง ส่วนด้านหลังเป็นของ หลินชิงมั่ว เขาถูกกระหนาบอยู่ตรงกลาง ไม่ว่าหลบหนีไป ทิศทางใดก็ต้องถูกพบเห็น

ภายในอีกห้องหนึ่ง มั่วเสี่ยวอิงกำลังซักถามเซวียน-
หยวนชิงเจิงถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา
เซวียนหยวนชิงเจิงมิใช่เด็กที่ชอบหาเรื่องใส่ตัว ตั้งแต่เล็กจนโต
นางเชื่อฟังมั่วเสี่ยวอิงมาก ทว่าทุกอย่างกลับเปลี่ยนไปนับตั้งแต่
นางพบหลินชิงมั่ว นางหนีไปแล้วมายังเมืองหลวงแสนอันตราย
แห่งนี้โดยไม่ยอมบอกกล่าวแม้แต่คำเดียว เพียงเพื่อติดตาม
หลินชิงมั่วเท่านั้น ดังนั้นเวลานี้มั่วเสี่ยวอิงจึงกังวลว่านางจะทำ
เรื่องอื่นซึ่งส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างหลินชิงมั่วและ
มั่ววี่นัวแล้วหรือไม่

ธิดาของตนเป็นคนเช่นไร นางย่อมรู้ดีที่สุด มั่วเสี่ยวอิง
เข้าใจดีว่าเซวียนหยวนชิงเจิงกำลังคิดอะไรอยู่ และรู้ด้วยว่าธิดา
ของตนเฉลียวฉลาดกว่ามั่ววี่นัวอยู่หลายขุม

ระหว่างที่เดินทางมายังเมืองหลวงร่วมกับลู่จื่อเหยา
มั่วเสี่ยวอิงเคยสอบถามเรื่องของหลินชิงมั่วกับนางด้วยเช่นกัน

การหมั้นหมายระหว่างตระกูลหลินและตระกูลมั่วมีอยู่จริง ทว่า
ลู่อื่อเหยาคล้ายมิได้ยึดถือข้อตกลงนั้นเป็นหลักเกณฑ์เพียงอย่าง
เดียว หากแต่มอบอำนาจการตัดสินใจให้กับหลินชิงมั่วอีกด้วย

จะว่าไปก็ใช่ เช่นเดียวกับที่มั่วเสี่ยวอิงมีอาจควบคุม
เซวียนหยวนชิงเฉิงได้อย่างไรอย่างนั้น หากหลินชิงมั่วไม่ยินดี
ที่จะสวามิภักดิ์มั่วอวี่นั้นจริง ลู่อื่อเหยาจะบังคับขึ้นใจเขาได้หรือ อีกทั้ง
ตระกูลมั่วคงไม่มีทางยอมส่งมั่วอวี่นั้นไปแต่งงานกับตระกูลหลิน
ทั้งอย่างนี้แน่ แต่เมื่อดูจากประโยคที่หลินชิงมั่วถามนางทันที
ที่ได้พบหน้าว่ามั่วอวี่นั้นอยู่ที่ใด คิดว่าเขาคงให้ความสำคัญกับ
เด็กคนนั้นอย่างยิ่งยวด

“เซวียนหยวนชิงเฉิง” มั่วเสี่ยวอิงเอ่ยเรียกชื่อของนาง
โดยตรง “ข้าหวังว่าช่วงที่ข้าไม่อยู่ เจ้าคงมิได้ก่อเรื่องอันใดที่จะ
ทำให้ข้าผิดหวังนะ”

คำพูดของมั่วเสี่ยวอิงทำให้เซวียนหยวนชิงเฉิงหวนนึก
ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อนในทันที...

วันนั้นนางวางยาหลินชิงมั่วราวกับมีผีสามาถลใจ
เต็มพันทุกสิ่งที่มีลงไปจริง ๆ นางหวังว่าเมื่ออยู่ใต้สถานการณ์

จำยอม เขาจะตะตองตน เช่นนี้แล้วนางจะกลายเป็นพระชายา
รัชทายาทแห่งแคว้นเซียไหลโดยชอบธรรม แต่คิดไม่ถึงว่า
คิन्नกลับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

คราแรกที่ได้ยินเสียงแก้วแตกกระจาย นางประหลาดมาก
เนื่องจากรู้ว่ายาเริ่มออกฤทธิ์แล้ว ดังนั้นจึงรีบตรงไปยังหน้า
ประตูห้องของหลินชิงมั่วด้วยความตื่นเต้น ถึงกระนั้นกลับพบว่า
เขาลั่นดาลประตู มิหนำซ้ำยังสั่งให้นางกลับไปพักผ่อนด้วยเสียง
อันเจียบขาด ไม่ว่านางอ้อนวอนเพียงใด เขาก็ไม่ยอมพบหน้า

สุดท้ายนางจนปัญญา จำต้องกลับไปยังห้องของตนก่อน
คิดว่าเมื่อถึงเวลาที่หลินชิงมั่วมีอาการดกกลับได้อีก นางค่อย
กลับไปหาอีกครั้ง นางใส่ยาลงไปในอาหารของเขามีใช้น้อย
ทำให้เพลานี้เมื่อนึกย้อนกลับไปที่อดหวาดหวั่นมิได้ แต่คิन्न
นางเฝ้ารอในห้องอยู่นาน ทว่าสุดท้ายกลับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นเลย
ต่อมานางกลับไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนผล็อยหลับไปตั้งแต่เมื่อไร!

พอตื่นขึ้นในเช้าวันต่อมา เมื่อได้พบหลินชิงมั่วอีกครั้ง
เขากลับดูปกติทุกประการ เพียงแต่สายตาที่เขาเมองนางนั้นเริ่ม
เย็นชา ไม่เป็นธรรมชาติดังเช่นที่เป็นมาอีกต่อไป

หลินชิงมั่วไม่เคยเอ่ยถึงเหตุการณ์ในคืนนั้นกับนางแม่แต่คำเดียว จนบัดนี้นางยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาผ่านคำคืนนั้นมาได้อย่างไร ต้องรู้ไว้ว่าหากบุรุษสะสมไอร้อนภายในร่างมากเกินไปโดยมิอาจจะบายออกมาได้ อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต...

“เสด็จแม่ หม่อมฉันอยากอภิเษกสมรสกับหลินชิงมั่ว อยากเป็นพระชายารัชทายาทแห่งแคว้นเซี่ยไหลเพคะ” เซวียนหยวนชิงเจิงเปิดฉากพูดกับมั่วเสี่ยวอิงอย่างตรงไปตรงมา

ครั้นเห็นสีหน้าที่หม่นหมองลงของมั่วเสี่ยวอิง ก็ให้รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอยู่บ้าง “หม่อมฉันรู้ว่าพระองค์ทรงไม่เห็นด้วย และรู้ว่าหลินชิงมั่วมีพันธะหมั้นหมายกับมั่วอวี่นั่ว แต่จะทำได้ ในเมื่อหม่อมฉันชอบเขาเพคะ! เขาเป็นรัชทายาท หม่อมฉันเป็นองค์หญิง เราสองคนเหมาะสมกันทุกประการ! แล้วมั่วอวี่นั่วเล่า? แค่นี้เด็กนอกคอกไร้การอบรมสั่งสอนผู้หนึ่งเท่านั้น นางมีสิทธิ์อันใดจะได้เป็นฮองเฮาแห่งแคว้นเซี่ยไหลในอนาคต?! หม่อมฉันไม่ถือสาหากหลินชิงมั่วจะสว่สนนาง นางเป็นพระชายาได้ แต่ตำแหน่งพระชายารัชทายาทเป็นของหม่อมฉัน นางไม่มีสิทธิ์แย่งไป!”

เซวียนหยวนชิงเจิงพูดจบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่า
มั่วเสี่ยวอิงกลับโกรธมากแล้ว

“พูดจบแล้วใช่ไหม” มั่วเสี่ยวอิงเอ่ยถามเสียงเบา
พอเห็นเซวียนหยวนชิงเจิงปิดปากสนิท ไม่คิดที่จะเอ่ยอันใดต่อ
นางจึงสะบัดฝ่ามือออกไป

การฟาดฝ่ามือของมั่วเสี่ยวอิงทำให้เซวียนหยวนชิงเจิง
ตกตะลึงพริ้งเพริด! ตั้งแต่นางเกิดมาจนปานนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่
มั่วเสี่ยวอิงตบนาง!

เซวียนหยวนชิงเจิงยกมือขึ้นกุมแก้มที่ร้อนผ่าว มอง
มั่วเสี่ยวอิงด้วยความรู้สึกเหลือเชื่อ น้ำตาลอกล้นหน่วย ทว่า
จนแล้วจนรอดยังคงตื้อรั้น ไม่ยอมปล่อยยให้ไหลรินลงมา

“เสด็จแม่ ทรงตบหม่อมฉันหรือเพคะ?! เพราะเหตุใด?!”
นางถามเสียงสั่นเครือ

“มีสองเหตุผล ประการแรก เจ้าทำบางสิ่งที่ทำให้ข้า
ผิดหวัง ประการที่สอง เจ้าพูดจาล่วงเกินมั่วอวี่นั่ว” มั่วเสี่ยวอิง
จ้องบุตรเขยมึง แม้ที่จริงแล้วจะปวดใจมากก็ตาม “เสี่ยวนั่วกับเจ้า
อายุเท่ากัน ดังนั้นยามพูดจาห้ามไ้มารยาทเป็นอันขาด หาก

นางเป็นแค่เด็กนอกคอกไร้การอบรมสั่งสอน เช่นนั้นเจ้าที่พูดจาร้ายกาจ การอบรมสั่งสอนอยู่ที่ใด? ข้าจำไม่ได้เลยว่าข้ากับเสด็จพ่อของเจ้าเคยสอนว่าการเป็นคนต้องหน้าไหว้หลังหลอก คำพูดพรั่นข้าได้ยินจากปากเจ้าเป็นครั้งแรก และข้าหวังว่าจะเป็นครั้งสุดท้าย เข้าใจหรือไม่”

เซวียนหยวนชิงเจิงยืนกอดริมฝีปากอยู่ตรงนั้น ยังคงตื้อรั้น ไม่ยอมผงกศีรษะ แต่ก็มิกล้าสายศีรษะ

“ตระกูลมั่วมีบุญคุณต่อสกุลเซวียนหยวนของเราเช่นกัน ในปีนั้นหากมิใช่พวกเขายื่นมือเข้าช่วย วันนั้นคงไม่มีเจ้าแล้ว ดังนั้นเซวียนหยวนชิงเจิง ข้าหวังว่าภายหน้าเมื่อเจอมั่วอวี้นั่ว จงให้เกิดดินางสักหน่อย”

คำตำหนิอันเจ็บปวดของมั่วเสี่ยวอิงรวมถึงฝ่ามือ นั้นทำให้เซวียนหยวนชิงเจิงรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจจนถึงที่สุด สมองผุดไปหน้าที่ยิ้มเช่ๆ ของมั่วอวี้นั่ว นางไม่เข้าใจเลยว่านางเด็กนั้น นอกจากมีหน้าตาที่พอดูได้แล้วยังมีอะไรดีอีก วรยุทธ์แย่งถึงเพียงนั้น สมองที่มั่วอู๋ถึงเพียงนั้น ทุกคนเห็นอะไรดีในตัวนาง

เซวียนหยวนชิงเจิงไม่ยอมรับผิดชอบ มั่วเสี่ยวอิงจึงไม่ยอม
ไปที่ใด นั่งมองนางอยู่ตรงนั้น ไม่ให้นางไป ไม่ให้นางนั่ง ไม่ให้
นางกิน ไม่ให้นางดื่ม จนท้ายที่สุดเซวียนหยวนชิงเจิงก็ทน
ไม่ไหว จำต้องยอมอ่อนข้อยอมรับผิดชอบในที่สุด

“ลูกสำนึกผิดแล้ว ต่อไปจะไม่ทำผิดอีก ขอเสด็จแม่ทรง
ให้อภัย” นางก้มหน้ากล่าวอย่างไม่เต็มใจ

มั่วเสี่ยวอิงได้ฟังแล้วก็ลอบโล่งอก เพราะหากยังตั้งต้น
กันต่อไปเช่นนี้ นางเองก็ไม่รู้จะทำเช่นไรดี

เซวียนหยวนชิงเจิงออกจากห้อง ใช้มือปาดน้ำตาที่
หางตาอย่างลวกๆ ทว่ายังคงน้อยเนื้อต่ำใจอยู่ดี ไม่รู้ว่าเพลานี้
มั่วอวี๋หวนผู้นั้นอยู่ที่ใด หากหานางพบก็อยากจะสู้กันสักตั้งเพื่อ
สั่งสอนนาง

เพลานี้มั่วอวี๋หวนกำลังปฏิบัติภารกิจลับร่วมกับลู่จื่อเหยา
นางประสาธตติ์เครียดทุกวัน ด้วยกลัวว่าหากพลาดพลั้งเพียง
นิดเดียวอาจถูกรณุนับพันทะเลววจนดับสิ้นไปเสียก่อน
หัวสมองไม่มีที่ว่างพอที่จะนึกถึงเซวียนหยวนชิงเจิงเลยแม้แต่ว่า

น้อย หรือต่อให้มีหลินชิงมั่วผุดขึ้นมาในหัวคำนึงเป็นครั้งคราว เขาก็จะถูกนางฟาดจนปลิวหายกลับไปในฝ่ามือเดียว

ตอนนี้นางกำลังช่วยเหลือนางบ้านในแคว้นเซี่ยไหล กำลังทำงานเพื่อเขา นี่เป็นงานอันศักดิ์สิทธิ์เพียงใด! แม้ว่ามิได้ค่าตอบแทน แต่ก็ต้องทำให้ดีที่สุด

นอกจากนี้ข้างกายยังมีจอมยุทธ์มือฉมังอย่างลู่จื่อเหยา อยู่ด้วย มั่วอวี้นั่วอยากจะทำตามกันนางเพื่อเป็นลูกมือ ต่อให้เป็นแค่เด็กรับใช้ นางก็ยินดี! มีหน้าซ้ำนางคิดว่าการเป็นเด็กรับใช้ให้ลู่จื่อเหยานั้นคุ้มค่ากว่าการเป็นให้หลินชิงมั่วมากมายนัก อย่างน้อยลู่จื่อเหยาก็ไม่เคยกลั่นแกล้งนาง แถมยังชมเชยนางทุกวันอีกด้วย!

ณ เขตปลอดภัย ลู่จื่อเหยาบีบดวงหน้าน้อยๆ ของมั่วอวี้นั่ว พลังเอ่ยด้วยความทะนุถนอม “พักนี้เจ้าผอมลงไปเยอะเลยนะ กลับไปแล้วจะหาอะไรบำรุงให้ดีหรือไม่”

ภายในสมองมั่วอวี้นั่วผุดภาพโต๊ะอาหารที่เต็มไปด้วยของอร่อยทันที จนน้ำลายแทบไหลหยุดแหมะออกมาแล้ว นางกลืนน้ำลายลงไปอย่างแรง พอจะผงกศีรษะตอบว่าดีเลยๆ แต่

พอคิดดูอีกที ฮองเฮาเหนื่อยยิ่งกว่านางเสียวอีก ตัวเองกลับมัวแต่
ห่วงกินเช่นนี้จะดีจริงหรือ...

มั่ววี่นัวหัวเราะหะๆ กล่าวด้วยความกระตาคใจ
เล็กน้อย “ผอมก็ดีแล้วๆ อ้วนต่างหากไม่ดีเพคะ”

ลู่อื่อเหยาเลิกคิ้ว เอ่ยถามว่า “ใครบอกว่าเจ้าอ้วน?”

มั่ววี่นัวสมองว่างเปล่า โพล่งออกไปโดยมิได้คิด
“อาจารย์ข้าเพคะ!”

ลู่อื่อเหยาเคยได้ยินจากปากมั่ววี่นัวมาก่อนแล้วว่า
หลินชิงมั่วรับนางเป็นศิษย์ พอได้ยินนางกล่าวเช่นนี้ ลู่อื่อเหยา
ก็ทำหน้า ‘อย่างนี้เอง อย่างนั้นก็ง่ายเลย’ จากนั้นจึงพูดว่า “ดี
เดี๋ยวพอเจออาจารย์เจ้าข้าจะทวงความเป็นธรรมให้”

มั่ววี่นัวเพิ่งตระหนักได้ว่าพูดผิดไปแล้ว มิหนำซ้ำยังผิด
มหันต์อีกด้วย! หากหลินชิงมั่วรู้ว่านางพูดนิทาเขา ฟ้องเรื่อง
เขาต่อหน้าเสด็จแม่ เช่นนั้นจะไม่แย่หรือ ชีวิตต่อไปในภายหน้า
ของนางจะอยู่ได้อย่างไร

มั่ววี่นั้วร้อนใจเล็กน้อย แต่ก็ไม่กล้าอธิบายอะไรให้
ลู่อื่อเหยาฟัง เพราะหากทำเช่นนั้นรังแต่จะยิ่งแย่เข้าไปใหญ่
อีกทั้งนางมิได้พูดเก่งเช่นเซวียนหยวนชิงเจิงหรือหลินชิงฮั่น
ดังนั้นนึกไปนึกมา มั่ววี่นั้วจึงได้แต่

ยอมรับ...

ดัดดัดดัด

ผู้ใดกล่าวว่าคุณหนูใหญ่อ่างข้าเป็นดาวกาลกิณี! เล่ม 14 จบ

谋妃当道

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《谋妃当道》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8476-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)